

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Filipem Hejlem
sídlem Revoluční 762/13, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2025, č. j. 19815/25/5200-10421-713255

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“), ze dne 27. 2. 2024, č. j. 205952/24/2604-50521-506070. Tímto rozhodnutím byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 ve výši 277 518 Kč a bylo stanoveno penále ve výši 55 504 Kč.
2. Správce daně zahájil dne 13. 10. 2022 u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za výše uvedené zdaňovací období, v jejímž rámci zpochybnil výdaje ve výši 1 206 680 Kč uplatněné žalobcem v dříve podaném daňovém přiznání a týkající se nákupu zboží a služeb od dodavatele – společnosti X (dále jen „X“ nebo „dodavatel“). Předmětem plnění byly převážně ořezové a lisovací formy pro pouzdra na zbraně a programy ořezu uložené na flash disku, plastová deska a pouzdra; dále měl být ze strany dodavatele poskytnut servis CNC stroje užitého k výrobě pouzder.
3. Po provedené daňové kontrole dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal, že jím uplatněné výdaje byly fakticky vynaloženy v deklarované výši za deklarovaná plnění. Na základě výsledků daňové kontroly, které zachytil ve zprávě o daňové kontrole, vydal správce daně dne 27. 2. 2024 výše označený dodatečný platební výměr, který k odvolání žalobce přezkoumal žalovaný.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neprokázal přijetí deklarovaných plnění od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu. Správce daně žalobce seznámil se svými pochybnostmi, které získal na základě zjištění ohledně dodavatele X. Tento dodavatel byl evidován jako nespolehlivý plátcе daně už před zahájením spolupráce s žalobcem, sídlil na virtuální adrese, neměl vlastní provozovnu ani prostory k uskutečňování ekonomické činnosti, neprezentoval se na webových stránkách, nezveřejňoval účetní závěrky. Z místního šetření v provozovně žalobce vyplynulo, že žalobce si neověřoval činnost dodavatele, nikdy s nikým z této korporace nejednal, neměl s ní uzavřenu žádnou písemnou smlouvu, spolupráci s dodavatelem měl zprostředkovat na základě ústní dohody pan X, který měl také zajistit dopravu zboží a v hotovosti uhradit všechny faktury.
5. Správce daně provedl svědecké výpovědi osob, které měly být do obchodní spolupráce mezi žalobcem a deklarovaným dodavatelem zapojeny, konkrétně X, jednatelky dodavatele X, a X, jednatelky společnosti X, která měla vést účetnictví dodavatele. Svědkyně přijetí zdanitelných plnění nepotvrdily, X odmítla, že by společnost X doklady pro dodavatele X týkající se dodání kontrolovaných zdanitelných plnění vystavovala. Žalobce měl se společností X jednat prostřednictvím X, sám si dodavatele nijak neověřoval, důvěřoval svému známému, ačkoli již při přijetí prvního z deklarovaných zdanitelných plnění mu mohlo být známo, že jde o nespolehlivého plátce DPH, který sídlí na virtuální adrese a nezveřejňuje účetní závěrky. Mimo to žalobce neuzavřel s dodavatelem jakoukoliv písemnou objednávku či smlouvu a hotovost předával X k předání neznámé osobě, která měla údajně zastupovat společnost X, a to ještě předtím, než mohl ověřit kvalitu přijatého zboží. X vypovídal rozporně, když nejprve uváděl, že hotovostní úhrady předával X, poté svou výpověď změnil tak, že je předával neznámým řidičům, kteří zboží přiváželi.
6. X a X, který měl dle X vyplácet provizi za uskutečněné obchody, spolupráci s korporací X nepotvrdili. Protokoly o provedení svědecké výpovědi X a X byly do spisu zařazeny z daňového řízení subjektu X. Žalobcem navržené výslechy dalších svědků X, X, X a X neprokázaly uskutečnění deklarovaného plnění deklarovaným či jiným dodavatelem

v deklarovaném rozsahu. Žalobce tedy relevantními důkazními prostředky neodstranil důvodné pochybnosti správce daně. Žalovaný na podporu svých závěrů odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 6. 2025, č. j. 59 Af 1/2025-36, jímž soud zamítl žalobu téhož žalobce týkající se DPH ve vztahu ke shodným plněním jako v nynější věci. Zdejší soud tehdy uzavřel, že správce daně unesl své důkazní břemeno ohledně důvodných pochybností a naopak žalobce neprokázal poskytnutí plnění dodavatelem X či jiným plátcem DPH v deklarovaném rozsahu. K odvolací námitce nepoužitelnosti protokolů o výsledku X a X žalovaný uvedl, že tyto protokoly byly do spisu zařazeny, neboť přispěly k prohloubení pochybností správce daně, a to z důvodu rozporu výpovědi těchto osob s výpovědí X. Správce daně měl snahu tyto osoby znovu vyslechnout v daňovém řízení vedeném s žalobcem ohledně DPH, kde se jejich výpověď týkala zcela shodných plnění a shodných vystavených daňových dokladů. Oba svědci zde odmítli vypovídat, zástupce žalobce byl přítomen. Jejich výslech přímo v řízení týkajícím se daně z příjmů fyzických osob by tak již byl nadbytečný. Pochybnosti správce daně nadto nebyly založeny pouze na zmíněných protokolech o svědeckých výpovědích, ale na řadě dalších zjištěných nestandardních okolností.

II. Žaloba

7. Žalobce nesouhlasil s tím, že správce daně použil jako důkaz protokoly o výsledku svědků X a X z jiného řízení, aniž byl žalobce účastníkem těchto řízení či se mohl výsledku účastnit a klást svědkům otázky, přestože tito svědci byli znovu vyslechnuti v rámci jiného řízení žalobce. Uvedený postup je v rozporu s § 96 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a je možný pouze v případě splnění podmínek § 93 odst. 3 daňového řádu. Jestliže k výsledku v řízení o daňové povinnosti dojde, nelze předmětný protokol o výsledku svědka použít jako důkaz. Zatímco prvně provedené výsledky nebyly v souladu se zákonem, opakované výsledky obou uvedených svědků už byly v souladu se zákonem, a protože oba svědci v řízení vedeném se žalobcem odmítli vypovídat, znamená to, že „nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti“. Nesměla tedy být použita výpověď X a ohledně svědka X mohlo být přihlédnuto pouze k jeho tvrzení, že žalobce nezná, což uvedl při výsledku v řízení se žalobcem.
8. Z důkazů provedených v daňovém řízení s žalobcem plyne, že předmětné obchody proběhly prostřednictvím X tak, jak uvedl žalobce. A potvrdila to rovněž svědecká výpověď X. Měl-li správce daně pochybnosti, bylo na něm, aby provedením dalších důkazů výpověď X zpochybnil nebo vyvrátil. K tomu však nedošlo, výpovědi svědků X a X z jiného řízení nelze použít. Žalobce upozornil na výsledky svědků X, X, X a X, z nichž plyne potvrzení dodávek a přijetí plnění zprostředkovaných X pro žalobce. Uvádí-li svědci X a X, že žalobce neznají, jen tím potvrzují verzi žalobce. Žalobce má za prokázané, že přijal plnění, která mu zprostředkoval X, který tvrdil, že dodavatelem je společnost X. O tom žalobce neměl důvod pochybovat, přestože mu bylo známo, že X je jednatelem a společníkem společnosti X. Dodaná plnění jsou přičitatelná X, případně společnosti X.
9. Jednatelka společnosti X potvrdila shodnost vzoru faktur dodávaných společností X s fakturami předloženými žalobcem. Z kontrolních hlášení k DPH vyplývá, že dodavatel X zahrnul faktury vystavené žalobci do svého účetnictví. S výpovědí X, která podporuje stanovisko žalobce, nakládal správce daně tak, jako by se jednalo o vlastní tvrzení žalobce, a měl za to, že ji vyvrací jeho domněnky. Mělo k ní být přihlédnuto jako k významnému důkazu, nadto ji nepřímou podporují výpovědi svědků X, X, X a X. Žalobce tedy unesl

důkazní břemeno, že přijal a uhradil sjednanou cenu za dodaná plnění, která správce daně zpochybnil.

III. Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a související spisový materiál. K použití výpovědí svědků X a X z jiného řízení odkázal na § 93 odst. 2 a 3 daňového řádu a na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (dál jen „NSS“). Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a judikaturou, včetně rozhodnutí soudů v paralelní věci žalobce týkající se DPH, kde byla řešena shodná plnění. V daňovém řízení ohledně DPH byly také provedeny opakované výslechy těchto svědků, kteří však odmítli vypovídat. Pouze X dodal, že žalobce nezná. Opětovné provedení výslechu těchto svědků v řízení o dani z příjmů fyzických osob za rok 2021 by za této situace bylo nadbytečné.
11. Žalovaný dále popsal princip fungování důkazního břemene v daňovém řízení s tím, že žalobce neodstranil důvodné pochybnosti správce daně popsané ve výzvě k prokázání skutečnosti. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal s výpověďmi žalobcem označených svědků X, X, X a X. Jejich výpovědi neprokázaly uskutečnění deklarovaného plnění od společnosti X. To nebylo prokázáno ani výpovědí X či X. Výpověď X, na kterou se žalobce odvolává, byla zpochybněna dalšími důkazy, zejména výpověďmi svědků X a X, kteří popřeli jakoukoliv spolupráci s panem X i znalost žalobce. Pan X ani žalobce neověřili, zda byl pan X oprávněn zastupovat společnost X.
12. Přístup žalobce spočívající v předání hotovosti v celkové hodnotě 1 206 680 Kč panem X neznámým osobám bez písemné smlouvy, bez ověření oprávnění zastupovat deklarovaného dodavatele, beze svědků, bez počátečního prověření dodavatele, který byl již tehdy nespolehlivým plátcem a měl v obchodním rejstříku zapsán zcela jiný předmět činnosti, kdy žalobce s nikým z této společnosti nikdy osobně nejednal a kvalitu přijatého zboží mohl ověřit až po uskutečnění jednotlivých plateb, se jeví jako značně rizikový. K námitce žalobce, který poukazuje na podaná kontrolní hlášení k DPH, ze kterých má vyplývat, že X zahrnula faktury vystavené žalobci do svého účetnictví, žalovaný odkázal na bod [75] napadeného rozhodnutí a na rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2025, č. j. 2 Afs 237/2024-40, s tím, že kontrolní hlášení neprokazuje faktickou realizaci transakcí. Z žádných předložených důkazních prostředků nevyplývalo, že by deklarovaná plnění uskutečnila namísto dodavatele uvedeného na dokladech jiná osoba. Žalobce v daňovém řízení trval na přijetí zdanitelného plnění od společnosti X.
13. Žalobce až v žalobě tvrdí, že uskutečnění plnění je přiřítelné panu X či společnosti X, avšak toto tvrzení nebylo v daňovém řízení uplatněno a není podloženo žádnými důkazy. Žalobce v daňovém řízení konzistentně uváděl, že X vystupoval pouze jako zprostředkovatel uskutečněných obchodů, a hotovost převzatou od žalobce měl předávat dodavateli X. Tomu, že by dodavatelem měla být společnost X dle žalovaného nenasvědčuje vůbec nic. Tuto přiřítelnost uskutečnění plnění žalobce dovozuje zřejmě pouze z toho, že pan X byl jednatelem společnosti X. Takovou zkratkovitou a nepodloženou úvahu však nelze přijmout. Z důvodu neprokázání osoby dodavatele a rozsahu plnění byla žalobci z totožných transakcí doměřena i DPH, kdy závěry daňových orgánů byly potvrzeny krajským soudem i NSS. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud konstatuje, že jde o žalobu podanou oprávněnou osobou, v zákonné lhůtě. Žaloba je projednatelná, soud tedy přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podstatou sporu je otázka unesení důkazního břemene v daňovém řízení správcem daně a žalobcem. Sporným žalobce činí i použití protokolů o svědeckých výpovědích dvou svědků z jiného daňového řízení.
16. V souladu s § 93 odst. 1 daňového řádu *jako důkazních prostředků lze použít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.*
17. Podle § 93 odst. 2 daňového řádu, *za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.*
18. Dle odst. 3 téhož ustanovení platí, *je-li podkladem předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti.*
19. K výkladu § 93 daňového řádu existuje bohatá judikatura NSS, kterou citoval i žalovaný ve vyjádření. Z rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, vyplývají podmínky, za nichž mohou protokoly o výpovědi svědků pořizené v jiných řízeních sloužit jako podklady pro rozhodnutí. Podle NSS takové protokoly nesmějí být pořizeny účelově proto, aby správce daně zabránil daňovému subjektu v přítomnosti u výslechu svědka a ve výkonu práva klást svědkovi otázky; výslechy musí být provedeny v souladu se zákonem; a musí být daňovému subjektu zpřístupněny, aby se s jejich obsahem mohl seznámit a případně navrhnout další důkazy. NSS dále uvedl: *„V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daném daňovém řízení, je třeba tyto rozpory odstranit, přičemž – je-li možno příslušného svědka předvolat – nejvhodnější cestou zpravidla bude jeho výslech, při němž mu budou nejasnosti předestřeny. Svědka je třeba vyslechnout vždy, požaduje-li to daňový subjekt, ledaže se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení“.*
20. V rozsudku ze 29. 3. 2018, č. j. 7 Afs 378/2017-50, NSS konstatoval, že *„Nejvyšší správní soud znovu připomíná výše citovaný § 93 odst. 3 daňového řádu. Toto ustanovení provedení výslechu svědka, jehož výpověď je zachycena v protokolu, který správce daně zamýšlel použít jako důkaz v jiném daňovém řízení, neváže na splnění žádných podmínek – s výjimkou situací, kdy výslech svědka není reálně možný (například v případě jeho úmrtí – srov. důvodovou zprávu k § 93 daňového řádu sněmovní tisk č. 685/0, 5. volební období, www.psp.cz).“*
21. Z uvedeného nutno dovodit, že správce daně musí svědka vyslechnout vždy, požaduje-li to daňový subjekt, ledaže se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení (viz již výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119), nebo by byla dána objektivní nemožnost svědka vyslechnout.

22. V rozsudku ze dne 25. 10. 2022, č. j. 2 Afs 79/2021-39, NSS uvedl: „Kasační soud tedy shrnuje, že bylo na správci daně, zda důkaz svědeckou výpovědí pana X. pořízený v jiném řízení zařadí mezi podklady rozhodnutí. Pokud tak ovšem učinil, nemohl již k návrhu stěžovatelky na provedení (zopakování) svědecké výpovědi přímo v dotčeném řízení dále přistupovat jako k novému důkaznímu návrhu. Správce daně proto mohl provedení výsledku svědka odmítnout pouze ve výjimečných případech. Tím, že správce daně zařadil důkaz mezi podklady rozhodnutí, dal najevo, že jej pro věc považuje za potenciálně relevantní (bez ohledu na to, nakolik se tento předpoklad s ohledem na konkrétní obsah důkazu potvrdil), a bylo jeho povinností vyhovět důkaznímu návrhu stěžovatelky na provedení výsledku svědka pana X. přímo v dotčeném řízení. Pouhý požadavek na zásadu hospodárnosti řízení nemůže převážít nad zásadou přímosti a bezprostřednosti, jejímž projevem je také právo daňového subjektu požadovat provedení důkazu převzatého z jiného řízení přímo v jeho řízení a za jeho přítomnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2019, č. j. 4 Afs 262/2017–37). Pokud žalovaný považoval uvedený důkaz na nadbytečný či nemající potřebnou vypovídací hodnotu, neměl jej do řízení vůbec přebírat, zařazovat jej mezi podklady pro vydání rozhodnutí a odkazovat se na něj v napadeném rozhodnutí. Městský soud tedy pochybil, pokud v postupu žalovaného vadu neshledal. Předmětné daňové řízení je totiž zatíženo procesní vadou, neboť bylo povinností daňových orgánů vyhovět návrhu na provedení svědecké výpovědi pana M. Zjištěná vada však ještě nepředstavuje nezbytně důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, či minimálně tohoto rozhodnutí jako celku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2022, č. j. 1 Afs 332/2021–61).“
23. V rozsudku ze dne 20. 10. 2022, č. j. 1 Afs 136/2022-39, pak NSS konstatoval: „V nyní souzeném případě lze poukázat především na skutečnost, že svědci byli vyslechnuti sic ve formálně jiném řízení, avšak I) vedeném rovněž se stěžovatelkou, II) ve věci poskytnutí daru, rovněž mezi ní a K. v totožném zdaňovacím období, III) přičemž zjišťovány byly stejné rozhodné skutečnosti, tj. existence společné domácnosti ve zkoumaném období. Kupříkladu K. byla vyslechnuta dne 9. 2. 2017 a to za přítomnosti jak stěžovatelky, tak její právní zástupkyně (viz protokol č. j. 519333/18/2120–70462–201958), která tak měla možnost svědkyni klást otázky, což tak i učinila. Za této situace kasační soud nemá za to, že by uvedená procesní vada mohla mít vliv na zákonnost, neboť daňový subjekt nebyl nikterak zkrácen na svých procesních právech.“
24. Na základě predestinované judikatury soud předně konstatuje, že nesdílí lehkost, s níž žalovaný přistoupil k závěru o nadbytečnosti provádění výsledků svědků X a X. Žalovaný totiž neargumentoval ani tím, že by žalobce žádostí o jejich výslech zneužíval právo s cílem účelově mařit či prodlužovat řízení, ani neměl za to, že výslech svědků v řízení o dani z příjmů žalobce za zdaňovací období roku 2021 je nemožný. Pravým motivem neprovedení pokusu o opakování výsledku svědků byla hospodárnost řízení, kterou žalovaný za daných specifických okolností upřednostnil. Měl totiž za to, že upřednostnění hospodárnosti je namísto v situaci, kdy pokus o opakování výsledku těchto svědků (kteří odmítli vypovídat) byl proveden v řízení o jiné daňové povinnosti žalobce.
25. Jakkoli může zdejší soud chápat snahu žalovaného o hospodárný přístup, nepovažuje postup žalovaného za plně souladný se zákonem. Ustanovení § 93 odst. 3 daňového řádu hovoří o povinnosti provedení svědecké výpovědi (jen k návrhu daňového subjektu) v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti, tzn. v rámci toho daňového řízení o konkrétní daňové povinnosti, v němž mají být podklady ve smyslu § 93 odst. 2 daňového řádu užity. Provedení opakovaného výsledku svědků v jiném daňovém řízení o jiné daňové povinnosti (zde DPH) literu zákona nenaplnuje. V dané věci nejde ani o případ, kdy by výpověď svědků – zachycená v použitých protokolech – přímo pocházela z daňového řízení o DPH žalobce.

Výpověď svědků byla získána v rámci řízení se zcela jiným daňovým subjektem. V rámci daňového řízení žalobce ohledně DPH byla v souladu s § 93 odst. 3 daňového řádu „zprocesněna použitelnost“ zmíněných protokolů o výsledku pro účely řízení o DPH tak, že byl učiněn pokus tyto svědky za přítomnosti zástupce žalobce vyslechnout. Takový postup pro účely daňového řízení ohledně DPH aprobeoval zdejší soud v žalovaném zmíněném rozsudku ze dne 5. 6. 2025, č. j. 59 Af 1/2025-36, a NSS v navazujícím rozsudku ze dne 24. 9. 2025, č. j. 1 Afs 128/2025-45.

26. Skutečnost, že se protokoly pocházející z řízení s jiným daňovým subjektem staly použitelnými v řízení o daňové povinnosti žalobce ve vztahu k DPH, neznamená automatickou použitelnost těchto protokolů v jiném daňovém řízení žalobce, neboť z ustanovení § 93 odst. 3 daňového řádu takový závěr neplyne.
27. Přesné však nebylo a není ani stanovisko žalobce. Řešené protokoly o výsledku svědků X a X zařadil do daňového spisu již prvostupňový správce daně, jehož vyjádřené pochybnosti se kromě jiného opíraly o obsah těchto protokolů. V prvostupňovém řízení na tuto skutečnost žalobce nereagoval a výslech těchto svědků dle obsahu spisu nenavrhoval. Teprve v odvolání uvedl, že správce daně pochybil, když vycházel z výpovědí zachycených v protokolech z jiného řízení a nedal žalobci prostor být výsledku přítomen a klást svědkům otázky. Správce daně však nepochybil, neboť ustanovení § 93 odst. 2 a 3 daňového řádu předpokládají použitelnost protokolů o výsledku opatřených v jiném daňovém řízení, přičemž bez dalšího nevyžadují opakování výsledku svědků. K němu má dojít teprve tehdy, navrhne-li to daňový subjekt. Soud opakuje, že v prvostupňovém řízení se takový návrh neobjevil, lze jej dovodit teprve z obsahu odvolání, které takový návrh přímo neformuluje, když míří na pochybení správce daně s odkazem na § 96 odst. 5 daňového řádu (k němuž nedošlo), nicméně dle přesvědčení soudu jej žalovaný měl jako návrh na opakování svědeckých výpovědí vyhodnotit, což se v podstatě stalo. Žalovaný pak měl, pokud neshledal účelovost návrhu či nemožnost výsledku, přistoupit, třeba prostřednictvím správce daně, k pokusu o výslech těchto svědků. Pak by byl jeho postup formálně perfektní.
28. Jestliže zaujal jím prezentovaný postoj, dopustil se dle názoru soudu procesního pochybení, neboť upřednostnil hospodárnost řízení před alespoň pokusem o uskutečnění výsledku svědků. Správní judikatura, včetně soudem výše citované, však v případě zjištění procesních vad připouští, a dokonce vyžaduje navazující úvahu ohledně vlivu procesního pochybení na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. V daném případě soud přes výše uvedené neshledává rozhodnutí žalovaného nezákonným.
29. Stěžejním důvodem pro takový závěr je, že i v případě odhlédnutí od obou správce daně využitých protokolů o výsledku svědků, lze uzavřít, že správce daně unesl své důkazní břemeno ohledně prokázání důvodných pochybností. Zmíněné protokoly o výsledku svědků vnesl do řízení ze své iniciativy správce daně, a to za účelem posílení jím formulovaných pochybností. Již ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 3. 5. 2023 správce daně tyto pochybnosti zformuloval mj. s odkazem na protokoly o výpovědi svědků X a X. Jejich v protokolech obsažená výpověď oslabila věrohodnost výpovědi X, který jinak v zásadě potvrzoval pozici žalobce. Soud však konstatuje, že důvodné pochybnosti správce daně přetrvávají v dostatečně silné podobě i bez využití zmíněných protokolů o výsledku svědků.
30. Lze jen připomenout zjištění správce daně, že deklarovaný dodavatel X byl již v době uskutečnění řešených obchodů evidován jako nespolehlivý plátce daně, sídlil na virtuální

adrese, neměl vlastní provozovnu, neměl zaměstnance, neprezentoval se na webových stránkách ani nezveřejňoval účetní závěrky. Žalobce si tohoto dodavatele nijak neprověřoval, s žádnou osobou vystupující za dodavatele nikdy přímo nejednal. Veškeré obchody se měly uskutečnit bez uzavření jakékoli písemné smlouvy či objednávky. Přesto žalobce opakovaně poskytoval panu X hotovost (přestože jí dle zjištění správce daně neměl v pokladně dostatek), aby jí pan X předal žalobci neznámým osobám ještě před tím, než měl žalobce možnost zkontrolovat, zda dodávané plnění odpovídá jeho požadavkům. Jednatelka společnosti X ani její účetní žalobce neznaly a nebyly si vědomy, že by tato společnost s žalobcem obchodovala. Odhlédneme-li od protokolů o výpovědi X a X, přispívá i bez toho k pochybnostem výpověď samotného X, který nebyl konzistentní v tom, zda hotovost předával X, nebo různým neznámým řidičům. Kromě nekonzistence snižující věrohodnost výpovědi je jistě pochybné, pokud došlo k postupnému předávání hotovosti (typicky částek okolo 150 000 Kč) osobám neznámým nejen žalobci, ale i deklarovanému zprostředkovateli obchodů – X.

31. Soud konstatuje, že zjištění skutečností zrekapitulovaných v předchozím odstavci vrchovatou měrou postačí k závěru o unesení důkazního břemene správce daně ohledně důvodných pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. K totožnému závěru ostatně dospěl zdejší soud ve svém rozsudku v paralelní věci týkající se DPH, jakož i ke kasační stížnosti žalobce později rozhodující NSS, který v rozsudku ze dne 24. 9. 2025, č. j. 1 Afs 128/2025-45, mj. uvedl: *„Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že protokoly o výsleších svědků nebyly jediným (ani stěžejním) důkazním prostředkem sloužícím ve prospěch pochybností daňových orgánů ohledně přijetí zdanitelného plnění od společnosti X. Jak vysvětlil již krajský soud, daňové orgány založily své závěry na řadě dalších nestandardních okolností a rovněž na skutečnostech, které vypověděly svědkyně X (jednatelka společnosti X) a X (jednatelka společnosti X, která měla vést účetnictví).“*
32. Citovaný závěr přetrvává i v nynější věci. Lze dodat, že intenzitu potenciálního zásahu do práv žalobce skrze nevyslechnutí svědků v daňovém řízení o dani z příjmů fyzických osob přeci jen určitým způsobem zmírňuje i to, že tito svědci byli v žalobcově věci o DPH, kde se řešila zcela totožná plnění, předvolání a za přítomnosti zástupce žalobce byl učiněn pokus o jejich výslech. Soud se pouze neztotožnil s žalovaným v tom, že by jím zvolený postup v nyní přezkoumávaném řízení byl zcela správný, pokud chtěly orgány finanční správy z předmětných protokolů vycházet. Z uvedených důvodů však popsání pochybení představuje pouze dílčí vadu, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
33. Uzavřel-li soud, že správce daně unesl své důkazní břemeno, musí konstatovat, že žalobce nikoli. Výpověďmi svědků, na něž se v žalobě odkazuje, nebylo prokázáno uskutečnění deklarovaných plnění od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu. V tomto směru lze plně odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které obsah svědeckých výpovědí a z nich plynoucí závěry, popisuje. Se svědeckou výpovědí X nenakládaly správní orgány, jako by šlo o výpověď samotného žalobce, nicméně nemohly na tuto výpověď nahlížet izolovaně bez zřetele k ostatním zjištěným skutečnostem. Případná vizuální podobnost faktur předložených žalobcem s fakturami, které typově používala společnost X, nepostačí k prokázání uskutečnění řešených plnění. Nepostačí k tomu ani vykázaní řešených plnění v kontrolních hlášení, jimiž je prokázáno pouze to, že plnění bylo formálně vykázano (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 Afs 2/2024-39).

34. O tom, že by dodavatelem plnění měl být jiný subjekt nežli společnost X, se žalobce v daňovém řízení nezmiňoval, ani taková skutečnost neplyne z opatřených podkladů, které měl žalobce možnost finančním orgánům dodávat a navrhopvat. Nadto je ve věci zpochybněno samotné uskutečnění plnění a jeho rozsah. Žalobcem uplatněné výdaje proto nebylo možno uznat jako skutečně vynaložené za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů.

V. Závěr a náklady řízení

35. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná. Proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodl, aniž nařídil jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalovaného s tímto postupem.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. března 2026

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu